

"Pedres blanques"

JOSEP BALLBÈ
I URRIT

DEMA/vespre, a dos quarts de vuit -al Centre Excursionista-, tindrà lloc la presentació d'un llibre. Dui el títol que he triat per a aquesta columna. N'és autora na Rosa-Maria Prat i Balaguer, filla de Terrassa tot i que viu a Sant Sadurní d'Anoia. És la seva primera novel·la, editada per l'editorial Gregal. Val a dir que l'obra ja fou finalista del premi Autor Revelació de l'Ateneu Barcelonès, fa un parell d'anys.

Doctora en Ciències de l'Educació i llicenciada en Pedagogia per la Universitat de Barcelona, fa poc que gaudeix d'una merescuda jubilació, com a mestra. Se li nota tan bon punt n'encetes la lectura (fàcil i atractiva) o converses amb ella. És un plaer poder-ho fer.

La temàtica gira en el segle XIV quan el Papa d'Avinyó (Benet XII) dicta unes constitucions contràries a la llibertat dels ordes religiosos. Llavors, l'abadessa de Pedralbes s'hi enfronta frontalment, en defensa dels drets de la comunitat i de la pròpia llibertat personal. Sobretot en base als privilegis atorgats per la reina Elisenda de Montcada i de Pinós, quarta esposa del rei Jaume II (de la Corona d'Aragó). La picabaralla deriva en el fet que el sant Pare decreta la clausura del cenobi. No tan sols això, sinó que -a més- en nomena un administrador i alguns confessors.

La dedicatòria que encapçala l'obra -"a la memòria dels meus pares, que em van ensenyar a estimar"- fa palesa la fondària dels seus sentiments. Amb més motiu quan tot just fa un parell d'anys que els va perdre -centenaris- en l'interval d'un sol any.

Sóc conscient que algú em considerarà pesat i que dono la tabarra. Si més no perquè sovint insisteixo en la necessitat de llegir molt i molt més. Les noves tecnologies juguen un paper llefiscosament ambivalent en aquest punt. Quan sembla que disposem de molts més mitjans, és prou evident que, en general, es llegeix bastant menys. Hi ha gent que sempre troba l'excusa fàcil de la manca de temps. Em permeto contradir-ho pel sol fet que, uns minuts abans d'anar a fer nones, ho és tenir un llibre a la tauleta... A més a més, ara que acabem d'encetar l'estiu, que ningú no em digni pas que no disposa de més temps de lleure. Som-hi, doncs! Ja tenim un primer suggeriment: el llibre de la Rosa-Maria... Per molts anys!